

מסכת שבועות

פרק ד משנה ד

כפרו שניהן באחת, שניהן חבין. בזה אחר זה, הראשון חב
והשני פטור. כפר אחד והודה אחד, הכופר חב. היו שתי כתי
יעדים, כפרה הראשונה ואחר כך כפרה השנייה, שתיקה
חבוט, מפני שהעדות יכולה להתקיים בשתיקה: